

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 98.887 van 17 september 2001
in de zaak A. 69.018/IX-2200.**

In zake : Norbert BASTIAENSEN,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. VAN PASSEL,
 kantoor houdende te ANTWERPEN,
 Frankrijklei 146

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. VAN DORPE,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Loofstraat 39.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Norbert BASTIAENSEN op 17 mei 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit genomen door de minister van Justitie op 19 maart 1996 waarbij het beroep verworpen wordt dat hij had ingesteld tegen de beslissing van 8 december 1995 van de gouverneur van de provincie Antwerpen houdende weigering van de erkenning als verzamelaar van wapens en munitie;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 9 februari 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging van verzoeker, dat tevens de laatste memorie bevat, en de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 12 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 juni 2001;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. TENGROOTENHUYSEN, die loco advocaten L. VAN HUMBEECK en M. VAN PASSEL verschijnt voor verzoeker, en van advocaat B. VAN DORPE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 10 april 1995 dient verzoeker bij het provinciebestuur van Antwerpen een aanvraag in tot erkenning als verzamelaar van wapens en munitie.

1.2. Met een brief van 31 mei 1995 maakt de burgemeester van de gemeente Wommelgem aan het arrondissementscommissariaat het verslag over dat de milieuambtenaar naar aanleiding van een plaatsbezoek bij verzoeker heeft opgemaakt. Daarin wordt onder meer gemeld dat verzoeker geen milieuvergunning heeft terwijl hij voor de opgeslagen stoffen minimaal over een milieuvergunning klasse 3 dient te beschikken.

1.3. Op 26 juni 1995 brengt de procureur des Konings te Antwerpen bij de gouverneur van de provincie Antwerpen een ongunstig advies uit met betrekking tot de aanvraag van verzoeker tot erkenning als wapenverzamelaar.

In die brief wordt er op gewezen dat volgens artikel 27, tweede lid, van de wapenwet voor een erkenning als wapenverzamelaar vereist is dat de aanvrager een museum of privé-verzameling heeft. De intentie om een verzameling aan te leggen volstaat niet. Vermits verzoeker geen lijst kan voorleggen van wapens welke tot zijn verzameling behoren en hij geen enkel wapen of persoonlijke

vergunning bezit, voldoet hij niet aan die voorwaarde. "Volledigheidshalve" wordt ook nog gesignaleerd dat "lastens verzoeker een gerechtelijk onderzoek hangende is hoofdens valsheid in geschriften en inbreuken op de wapenwet".

1.4. Met een nota van 8 december 1995 stelt de arrondissements-commissaris aan de gouverneur voor geen gunstig gevolg te geven aan de aanvraag van verzoeker. Als redenen worden opgegeven dat valsheid in geschriften bij het invullen en bijhouden van wapenregisters wijst op een verkeerde mentaliteit die de controle ondermijnt, dat geen historisch thema aan de basis ligt van de voorgenomen verzameling en dat verzoeker thans nog niet over een verzameling beschikt in de zin van de wet.

1.5. Op 8 december 1995 wijst de gouverneur van de provincie Antwerpen de aanvraag tot erkenning als wapenverzamelaar van verzoeker af. Dat besluit is in hoofdzaak als volgt gemotiveerd :

"Gelet op het ongunstig advies van de procureur des Konings te Antwerpen waaruit blijkt dat de motivering van de aanvraag niet in overeenstemming is met de bedoeling van de wetgever, met name deze erkenning alleen toe te staan op grond van het bezit van een museum of een privécollectie van historische aard;

Overwegende bovendien dat de heer Bastiaensen tot 16 oktober 1995 een wapenhandel uitbaatte onder de naam Arma en dat daartoe op 7 december 1992 vergunning nummer 2/1/1992/0021 werd uitgereikt houdende getuigschrift inzake wapens en munitie;

Gelet op mijn besluit van 16 oktober 1995 tot intrekking van voormelde erkenning;

Overwegende dat lastens de heer Bastiaensen Norbert een gerechtelijk onderzoek lopende is, waaruit gebleken is dat hij de wettelijk voorgeschreven registers voor wapens en munitie niet gehouden heeft conform de wapenwetgeving en dat bij het invullen en bijhouden van deze registers valsheden werden gepleegd;

Overwegende dat de aanvraag niet voldoet aan het bepaalde in voormeld artikel 27, 2e lid en derhalve ongegrond is;

Overwegende dat het behoud van de openbare orde en de openbare veiligheid dient te primeren;"

1.6. Met een brief van 4 januari 1996 tekent verzoeker bij de minister van Justitie beroep aan tegen de vorenvermelde weigeringsbeslissing. Daarin betoogt hij onder meer dat zijn verzameling wapens omvat die niet meer geproduceerd worden, enkel in kleine hoeveelheden bestaan hebben, "bepaalde herinneringsmodellen (en) speciale mechanieke eigenaardigheden". Hij stelt wapens te bezitten van de periode 1890 tot 1970 en betwist dat de arrondissementscommissaris die verzameling niet historisch genoeg noemt. Ook betwist hij dat de openbare

veiligheid in gevaar zou zijn en stelt dat overvallers enkel zware kalibers gebruiken en meestal volautomatische wapens.

1.7. Op 19 maart 1996 verwerpt de minister van Justitie het beroep. Dat besluit bevat de volgende overwegingen :

"Overwegende dat de wet enkel de erkenning voorziet van reeds bestaande musea of privé-collecties van oorlogs- of verweerwapens van historische aard;

Overwegende dat het verlenen van een erkenning aan eenieder die de wil uit een verzameling vuurwapens op te bouwen zou leiden tot een onaanvaardbaar risico voor de openbare orde;

Dat de erkenning immers betekent dat de betrokkene vrij alle wapens die erin kaderen mag verwerven, zonder voorafgaande beoordeling van de opportuniteit hiervan door de bevoegde overheden, en zonder de betaling van rechten en retributies;

Overwegende dat de erkenning is voorbehouden aan de personen die van een reële historische belangstelling getuigen en bewezen hebben op veilige en eerbare wijze reeds een verzameling te hebben opgebouwd onder het gewone stelsel van afzonderlijke vergunningen en onder het speciaal voor hun ingestelde systeem van soepel toegekende vergunningen voor het houden van een opslagplaats;

Overwegende dat de heer BASTIAENSEN Norbert geen verweer- of oorlogswapens met individuele vergunning bezit en bijgevolg geen verzameling oorlogs- of verweerwapens bezit zoals bedoeld in de wet, en derhalve geen aanspraak kan maken op een erkenning";

2.1.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending van artikel 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 aanvoert, doordat in het bestreden besluit enkel een algemene motivering wordt opgegeven, terwijl in de akte de feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen; dat hij betoogt dat in het algemeen gewezen wordt op de voorwaarden waaraan de betrokkene moet voldoen maar dat niet op afdoende wijze gemotiveerd wordt waarom verzoeker niet aan die voorwaarden voldoet; dat verzoeker vermoedt dat bij de beoordeling door de minister van Justitie het strafonderzoek dat in 1993 gestart zou zijn in zijn nadeel heeft gespeeld;

2.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing een sluitende redengeving bevat en dat de redengeving niet vaag en algemeen is; dat zij ook opmerkt dat verzoeker niet aangeeft waarin de motivering onjuist zou zijn en dat hij evenmin betwist dat hij geen verweer- of oorlogswapens met individuele vergunning bezit;

2.1.1.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat in concreto geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij "al meer

dan dertig jaar met wapens bezig is, daarvoor steeds de nodige vergunningen heeft gehad en de facto nog steeds over een blanco strafregister beschikt";

2.1.1.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie daaraan nog toevoegt dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 niet toelaat, zoals wordt gedaan in het auditorsverslag, louter rekening te houden met het feit dat "de verzoeker geen verzameling van oorlogs- of verweerwapens van historische aard met individuele vergunningen bezit", omdat dit artikel het bestuur de verplichting oplegt om in de administratieve akte de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, dat immers de aanvraag aldus werd verworpen op grond van één enkele aangehaalde feitelijke overweging, zodat men kan besluiten dat met andere door verzoeker aangehaalde feitelijke argumenten, zoals de meer dan dertigjarige, sedert 1962, op regelmatige en vergunde wijze uitgeoefende handel in wapens en munitie en de enorme verzameling van historische wapens, geen rekening werd gehouden, waardoor de minister van Justitie de hem opgelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht niet is nagekomen;

2.1.2. Overwegende dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorschrijft dat de bestuurshandelingen met individuele strekking op afdoende wijze de juridische en feitelijke overwegingen moeten aangeven die aan de beslissing ten grondslag liggen; dat in zoverre de feitelijke overwegingen vermeld moeten worden, zulks inhoudt dat de concrete feitelijke gegevens aangegeven worden waarom, in het licht van de aangehaalde rechtsregels, de beslissing werd genomen; dat ter zake in de aanhef van het besluit opgave werd gedaan van concrete feitelijke gegevens en redenen die aan de basis van de bestreden weigering liggen; dat die redenen, na de juridische overwegingen volgens welke de wet enkel voorziet in de erkenning van reeds bestaande musea of privé-collecties van oorlogs- of verweerwapens van historische aard en dat de erkenning voorbehouden is aan de personen die bewezen hebben op veilige en eerbare wijze reeds een verzameling te hebben opgebouwd onder het stelsel van afzonderlijke vergunningen, erin bestaan dat verzoeker geen verweer- of oorlogswapens met individuele vergunning bezit en bijgevolg ook geen verzameling oorlogs- of verweerwapens zoals bedoeld in de wet, zodat hij geen aanspraak kan maken op een erkenning; dat, anders dan verzoeker betoogt in zijn laatste memorie, een weigeringsbeslissing, om aan de formele motiveringswet te voldoen, zich ertoe kan beperken één reden aan te geven waarom op de vraag een vergunning te verlenen niet kan worden ingegaan, daar dat motief "afdoende" is in de zin van de

wet; dat die wet niet vereist dat ook nog alle argumenten van de aanvrager worden beantwoord; dat het middel niet gegrond is;

2.2.1.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert dat artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en de hoorplicht geschonden werden, doordat de bestreden beslissing genomen werd na een kort plaatsbezoek, op basis van een verslag dat hij niet kon inzien en op basis van wat de procureur des Konings meedeelde; dat hij stelt dat hij voor zijn beroep tegen het besluit van de gouverneur enkel kon steunen op wat in het weigeringsbesluit stond en dat hij in graad van beroep evenmin de mogelijkheid had om zich te komen verdedigen; dat hij ten slotte aanvoert dat de weigering tot erkenning als wapenverzamelaar neerkomt op "de zwaarste bestraffing die verzoeker kan ondergaan aangezien het zijn beroepsbekwaamheid aantast waardoor hij zijn broodwinning en al zijn cliënteel op een mum van tijd kwijt is";

2.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat, aangezien in het bestreden besluit geen motieven voorkomen in verband met enig strafonderzoek, evenmin als in verband met enige beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker, enkel de in het weigeringsbesluit aangegeven motivering in aanmerking komt en niet de motieven die er niet in voorkomen doch welke verzoeker eraan toeschrijft; dat volgens de verwerende partij ook het EVRM niet van toepassing is op de administratieve procedure tot erkenning als privé-verzamelaar van wapens en munitie, maar enkel op procedures tot vaststelling van de burgerlijke rechten en verplichtingen of tot het bepalen van de gegrondheid van een ingestelde strafvervolgning; dat zij voorts beklemtoont dat de bestreden weigeringsbeslissing niet gesteund is op het persoonlijk gedrag van verzoeker, maar voortvloeit uit de toepassing van de wetgeving, zodat de minister verzoeker niet vooraf diende te horen omtrent zijn aanvraag tot erkenning als wapenverzamelaar en dat, overigens, verzoeker in feite op nuttige wijze zijn standpunt naar voren heeft gebracht in zijn gemotiveerde beroepsakte, waarin hij niet heeft gevraagd gehoord te worden en alleen heeft aangegeven dat hij volledig ten dienste stond voor alle inlichtingen; dat de verwerende partij vervolgt dat, in zoverre verzoeker melding maakt van de intrekking van zijn erkenning als wapenhandelaar alsof deze het gevolg zou zijn van zijn aanvraag als wapenverzamelaar, die opvatting geen steun vindt in het administratief dossier, dat de beslissing tot intrekking van de erkenning als wapenhandelaar het voorwerp uitmaakt van een andere procedure en alhier niet beoordeeld dient te worden;

2.2.1.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat vastgesteld dient te worden dat het onderzoek naar zijn vraag tot erkenning op zeer summiere wijze is gevoerd en dat hem geen enkele kans werd geboden om de gegrondheid van zijn verzoek aan te tonen, dat hij weliswaar zijn beroepsakte tegen de weigering van de gouverneur enigszins kon motiveren, doch hij in de onmogelijkheid verkeerde om op dat ogenblik in te schatten welke reden doorslaggevend was en of er nog bijkomende redenen waren om tot de weigering over te gaan; dat verzoeker vervolgt dat, in zoverre de verwerende partij thans stelt dat hij niet gehoord diende te worden aangezien hij hierom niet gevraagd heeft, het evenwel duidelijk is dat wanneer in een zaak als deze zulk een belangrijke beslissing genomen wordt en verzoeker dan nog geschreven heeft dat hij volledig ten dienste stond voor alle inlichtingen, de verwerende partij voorzichtigheidshalve er had moeten op toezien dat de rechten van verdediging en het hoorrecht van verzoeker werden geëerbiedigd, dat het ten slotte zeer duidelijk is dat de intrekking van de erkenning als wapenhandelaar van verzoeker het gevolg is van zijn aanvraag tot erkenning als wapenverzamelaar en dat men bezwaarlijk van toeval kan spreken wanneer de erkenning als wapenhandelaar wordt ingetrokken op het moment dat door verzoeker een aanvraag wordt ingediend om erkend te worden als verzamelaar;

2.2.1.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog stelt dat hij geen schending van het “recht op verdediging” aan het bestuur verwijt, wel een schending van de hoorplicht, wat een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uitmaakt, welk onderscheid echter meer en meer vervaagt; dat verzoeker herhaalt dat hij zich beroept op het beginsel dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid geboden wordt om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen, omdat de genomen beslissing klaarblijkelijk steunde op het persoonlijk gedrag van verzoeker en, gelet op de relevante feitelijke gegevens in dit dossier, wel degelijk voor verzoeker een ernstige maatregel uitmaakte die zijn persoonlijke belangen raakte en aantastte; dat hij voorts aanvoert dat de hoorplicht ook betekent dat de burger recht heeft om gehoord te worden over alle “determinerende elementen” waarop het bestuur zijn beslissing geschraagd heeft, dat hij immers tot 1995 werkzaam was als uitbater van een handelszaak gespecialiseerd in de verkoop van wapens en munitie, gedurende die jaren een enorme kennis heeft opgebouwd omtrent de verschillende eigenschappen en kenmerken van allerlei soorten wapens en bovendien een enorme collectie van uitzonderlijke en zeldzame wapens heeft opgebouwd, zonder ooit een andere professionele bezigheid

te hebben gehad, waaruit dan ook kan worden afgeleid dat de ministeriële beslissing verzoekers belangen wel zwaar aantastte en dat zijn vraag om gehoord te worden dan ook volkomen rechtmatig was, te meer daar bij het eerste middel wordt aangevoerd dat de ministeriële administratie het in heel dit dossier niet zo nauw heeft genomen met de concrete feiten;

2.2.2.1. Overwegende dat, daargelaten de vraag of het onderhavige geschil betrekking heeft op de vaststelling van een burgerlijk recht of mee bepalend is voor de gegrondheid van een strafvordering in de zin van artikel 6 van het EVRM, kan worden aangenomen dat de vereisten gesteld door dit artikel 6, lid 1, niet in elk stadium van de administratieve of tuchtrechtelijke procedures vervuld moeten zijn, op voorwaarde dat de beslissing van het betrokken administratief orgaan of tuchtcollege aangevochten kan worden bij een rechterlijke instantie die zelf aan de vereisten van artikel 6, lid 1, beantwoordt; dat de Raad van State aan die vereisten voldoet;

2.2.2.2. Overwegende dat, in zoverre verzoeker de hoorplicht inroept, moet worden vastgesteld dat in principe de beslissing houdende weigering een voordeel te verlenen, zoals de bestredene, noch kan worden beschouwd als een tuchtstraf noch als een ernstige maatregel die gegrond is op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en die van aard is zijn belangen zwaar aan te tasten; dat, overigens, de weigering van de minister van Justitie gesteund is op het motief dat verzoeker niet aan de wettelijke voorwaarde voldoet om een erkenning als wapenverzamelaar te krijgen, meer bepaald dat hij niet in het bezit is van een collectie van oorlogs- of verweerwapens van historische aard verkregen onder het stelsel van afzonderlijke vergunningen; dat, zoals gezegd, dat motief volstond en de omstandigheid dat tegen verzoeker een gerechtelijk onderzoek aanhangig is wegens valsheid in geschriften en overtreding van de wapenwet, in de beslissing van de minister van Justitie niet als motief werd aangevoerd voor de weigering van de erkenning als wapenverzamelaar, ook al wordt mede daarnaar verwezen in de beslissing van de provinciegouverneur, waarvan de beslissing van de minister in de plaats is gekomen;

2.2.2.3. Overwegende dat evenmin aangenomen kan worden dat de weigering van de erkenning als wapenverzamelaar "de zwaarste bestraffing" is waardoor verzoeker zijn "broodwinning" verliest; dat zulks wellicht zou kunnen gelden voor de intrekking van zijn erkenning als wapenhandelaar, doch niet aan de

orde is bij de weigering van een erkenning als wapenverzamelaar; dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn beroepschrift van 4 januari 1996 tegen het weigeringsbesluit van de gouverneur, waarin ook reeds was overwogen dat de aanvraag van verzoeker niet voldeed aan artikel 27, tweede lid, van de wapenwet; dat het middel niet gegrond is;

2.3.1.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden doordat geen rekening gehouden werd met zijn jarenlange ervaring en activiteit en doordat blijkbaar het gerechtelijk onderzoek dat tegen hem loopt doorslaggevend is geweest; dat hij betoogt dat de uitkomst van het strafonderzoek nog onzeker is en dat hij nog steeds een blanco strafregister heeft; dat volgens verzoeker de minister het enorme nadeel dat zijn besluit berokkent had moeten afwegen tegen het voordeel dat hij ermee beoogde;

2.3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het middel geen steun vindt in het bestreden besluit en de overwegingen die eraan ten grondslag liggen, dat dit besluit gesteund is op het feit dat verzoeker geen verweer- of oorlogswapens met individuele vergunning bezit en bijgevolg geen verzameling oorlogs- of verweerwapens bezit zoals bedoeld in de wet, en derhalve geen aanspraak kan maken op een erkenning, welke beslissende grondslag van het weigeringsbesluit, die geen verder onderzoek naar andere elementen en geen verdere belangenafweging vereist, niet door verzoeker wordt bestreden; dat de verwerende partij voorts stelt dat de principiële belangenafweging door de wetgever (lees: minister) werd aangehaald in het bestreden besluit door te wijzen op het risico voor de openbare orde bij het afgeven van een erkenning als wapenverzamelaar, die vrijstelling verleent om de verzameling verder aan te vullen zonder vergunning;

2.3.1.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat hij zich afvraagt welk het risico voor de openbare orde is wanneer hij erkend zou worden als wapenverzamelaar en dat dit motief van het bestreden besluit geenszins afdoende en pertinent is en voor verzoeker een onevenredig nadeel oplevert, in verhouding tot het doel van het bestreden besluit;

2.3.1.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie ten slotte nog betoogt dat, doordat de administratie nagelaten heeft hem te horen, zij niet over alle feitelijke omstandigheden de volledige argumentatie van verzoeker heeft kunnen

vernemen, waardoor zij dan ook een ontoereikende inschatting heeft kunnen maken van de belangen die in dit dossier op het spel stonden en aldus een schending van het formeel zorgvuldigheidsbeginsel beging; dat de verwerende partij, indien zij de hoorplicht had nageleefd, volgens verzoeker dan had kunnen vaststellen dat :

"Ten eerste: verzoeker steeds in de waan werd gelaten dat de inbeslagname van zijn registers slechts voor een korte tijd zou zijn. Vandaar dat hij slechts tijdelijk zich behielp met losse vellen papier die hij van de politie zelf gekregen heeft. De politiediensten had er misschien beter aan gedaan om de registers te kopiëren en de kopijen ervan terug te bezorgen aan de verzoeker. Van zodra verzoeker echter te weten was gekomen dat hij nieuwe registers diende aan te schaffen, is hij hiertoe prompt overgegaan. In hoofde van verzoeker bestond dan ook geen kwade trouw bij het tijdelijk niet uitoefenen van zijn registerplicht.

Ten tweede: verzoekers munitie lag nooit ofte nimmer voor het grijpen in zijn winkel. De meest gevaarlijke munitie bevond zich altijd achter slot en grendel. Sedert 25 november 1966 baatte verzoeker zijn handelszaak uit en nooit ofte nimmer zijn er overvallen geweest, noch enige andere voorvallen te wijten aan een te minieme beveiliging.

Ten derde: het voorval met de verkoop aan een persoon die wapens kocht voor zijn overleden tante heeft zich slechts enkel t.a.v. deze persoon voorgedaan. Dit valt na te kijken in de bijgehouden registers van verzoeker doorheen de jaren. Onregelmatigheden hebben zich hier nooit in voorgedaan. Het feit dat verzoeker zich volledig te goeder trouw heeft laten misleiden aan de 'mogelijke' frauduleuze handeling van een persoon (het strafonderzoek is immers reeds jaren hangende en heeft tot op vandaag de dag nog géén uitsluitsel gegeven over de mogelijke schuld van verzoeker!) kan toch niet als doorslaggevend argument worden aangenomen bij de beslissing die verzoeker zijn dagdagelijkse broodwinning kost. Bovendien betrof deze verkoop slechts wapens die op dat moment vrij in de handel waren als sport- en jachtwapens.

Ten vierde: er kan niet uit het oog worden verloren dat verzoekers privé-collectie, die wapens bevat vanaf 1880 en die reeds jaren in het bezit was van verzoeker, moeilijk het karakter van 'historische aard' kan worden ontzegd.

Ten vijfde: het aanleggen van deze collectie wapens door verzoeker impliceert eveneens dat verzoeker blijk geeft van een gezonde en reële historische belangstelling te hebben voor de geschiedenis van wapens en munitie.

Ten zesde: dat verzoeker een lijst heeft aangelegd van al zijn wapens, inclusief de historische en dat het niet opmaken van een aparte lijst met enkel de historische wapens evenmin als doorslaggevend argument kan in aanmerking worden genomen voor de weigering van zijn erkenning. Deze formaliteitsvereiste kan immers met een beetje goede wil van de administratie op een relatief korte tijdspanne worden rechtgezet. Verzoeker is dan ook vragende partij om de formaliteiten, met inbegrip van het verwerven van de nodige vergunningen, zo snel mogelijk geregulariseerd te zien.";

2.3.2.1. Overwegende dat verzoeker er bij de adstructie van zijn derde middel nog steeds verkeerdelijk van uitgaat dat de erkenning als wapenverzamelaar door de minister van Justitie geweigerd werd omdat tegen verzoeker een strafonderzoek liep en dat er een belangenafweging zou dienen te gebeuren; dat wat verzoeker

in zijn laatste memorie aanvoert onder "ten eerste" tot "ten derde" dan ook helemaal niet ter zake dienend is;

2.3.2.2. Overwegende dat verzoeker nu wel poogt aan te tonen dat hij wel een wapenverzameling bezat; dat hij daarbij voorbijgaat aan het feit dat hij voor die wapens geen individuele vergunningen bezat, hetgeen ook in het bestreden besluit uitdrukkelijk is vastgesteld, zodat zijn aanvraag niet kon worden ingewilligd, aangezien ze niet voldeed aan de voorwaarde van artikel 27, tweede lid, van de wapenwet; dat er dan ook geen aanleiding toe bestond om rekening te houden met verzoekers jarenlange ervaring als wapenhandelaar en met de gevolgen van de weigering van de erkenning als wapenverzamelaar; dat wat verzoeker in zijn laatste memorie onder "ten vierde" tot "ten zesde" aanvoert derhalve ook niet ter zake dienend is; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zeventien september 2000 en een, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.